

Hồi Thử Bốn Mười Hai

TÁI KIẾN SƯ PHỤ

Ba tiếng gà gáy ò... ó... o... o bình minh từ từ ló rạng.

Toàn Tri Tử thức dậy nói:

– Thừa lúc trời chưa sáng, chúng ta lên đường ngay?

Đình Hạo và Kha Nhất Nghiêu lần lượt đứng dậy, ba người cùng nhau từ giả vợ chồng, sư đồ Thọ Dao Phong, lúc mặt trời vừa tờ mờ sáng họ đã lặng lẽ rời khỏi Thạch Gia Tập cùng nhau nói lời từ giả ở ngoài viên trang, chia toán mà đi.

Kha Nhất Nghiêu thì phương hướng chưa định, nên đại lộ cứ thế tiến tới.

Toàn Tri Tử theo kế hoạch đã định, đi về phía Nam hướng thẳng về Tề Vân Trang ở bến Động Đình Hồ tiến tới.

Đình Hạo tiến về phía Tây bắc trực chỉ chạy vào Hào Sơn. Một hôm hấn đi đến sơn cốc Hào Sơn chỉ thấy những rặng núi chồng chất lên nhau cao ngút trời xanh, bất giác hấn hồi tưởng lại sự cố hai năm trước đây, không khỏi cảm khái bụi ngùi khôn tả, nếu chẳng có sự quần quýt quấy rối của Huyết Ảnh Phu Nhân thì làm gì vào được núi này, nếu chẳng vào núi ấy thì chẳng bao giờ gặp được Linh Khứu Mỗ Mỗ, do vì hái linh thảo sẩy chân té xuống đáy cốc nên mới có duyên gặp đặng sư phụ, nếu không như thế thì làm gì có ngày hôm nay.

Đã có dịp vào núi này, thì nên đến thăm sư phụ lão nhân gia chẳng?

Xuất giang hồ đã gần một năm trời, sư phụ mang tám thành công lực của lão truyền sang cho mình, chỉ lưu giữ hai thành công lực lại chẳng biết sinh hoạt của lão nhân gia ra sao?

Bỗng hấn nhớ đến lời nói dặn dò của sư phụ lúc ly biệt bảo rằng phải hoàn hành mọi việc mới về thăm ông.

Trước mắt tuy rằng Cửu Long Lệnh đã có dấu vết, nhưng muốn hoàn thành sự kiện này cũng chẳng phải dễ dàng, đồng thời danh đơn của sư phụ giao cho còn nhiều người mình chưa đến bái kiến, có gặp được lão nhân gia thì cũng chẳng biết trả lời ra sao? Hấn suy nghĩ một hồi cuối cùng quyết định chuyên một lòng tìm kiếm Giang Hồ Ác Khách trước đã.

Ý niệm đã định liền hướng về địa điểm đã gặp Linh Khứu Mỗ Mỗ ở hai năm trước chạy đi.

Tìm kiếm nhận định phương hướng một hồi, cuối cùng cũng lên đến ngọn núi cao mà Linh Khứu Mỗ Mỗ đã ở, theo bản năng tự nhiên hấn tiến về hướng thạch

động của Linh Khứu Mỗ Mỗ đã tiếp đãi mình tại đó, nơi cũ gặp lại không khỏi bồi ngùi khôn tả.

Mặt trời lặn về phương tây, kế đó đêm tối lại đến.

Đinh Hạo nhủ thầm: Thạch động đó quả thật là lý tưởng để mình ngủ qua đêm.

Đang còn suy nghĩ thì huyết động đã hiện ra trước mắt, bỗng thấy trong động lấp lánh ánh sáng ngọn lửa phừng phực, bất giác cảm thấy hồi hộp lạ lùng, hấn bèn dừng chân ẩn mình vào phía sau một tảng đá to.

Hấn nhủ thầm: Chẳng lẽ thợ săn dân cư địa phương đã chiếm cứ thạch động này chăng?

Hấn trở mắt nhìn kỹ, không khỏi kinh ngạc, bên cạnh đồng lửa ngồi vây toàn bảy tám bóng người ăn mặc kiểu võ sĩ, đây chứng tỏ rằng đối phương chẳng phải dân săn thú địa phương, thế thì họ là nhân vật gì đây?

Một trong số bảy tám người đó hướng mặt ra động khẩu là một võ sẽ độ ba mươi tuổi hơn, tướng tá khá đẹp, trông hấn có vẻ là đầu đảng đám người này, họ đang ngồi đấy quay nướng thịt rừng mà họ đã săn được.

Một bóng trắng thấp thoáng lượn về hướng thạch động.

Tên võ sĩ trong thạch động lạnh lùng hét:

- Ai đó?
- Phó tổng giám đó phải chăng? Ta đây.

Đinh Hạo thoáng nhìn người vừa đến, không khỏi giật mình, không ai xa lạ chính là Bạch Nho. Tổng giám của Vọng Nguyệt Bảo, hấn gọi tên võ sĩ trong thạch động bằng phó tổng giám, khỏi nói cũng biết họ là một phe vậy.

Đối phương đến đây làm gì?

Ngay lúc này võ sĩ trong thạch động lập tức đứng dậy bước ra động cất tiếng nói:

- Té ra là tổng giám, đến đây có việc gì?

Những thủ hạ ngồi bên trong cũng đổ xô ra, cùng hướng về phía Bạch Nho chấp tay làm lễ.

Bạch Nho oai phong lẫm liệt vẫy tay với họ quay sang tên võ sĩ nói:

- Vâng lệnh Bảo Chủ đến đây trợ lực làm việc.
- A! ý của Bảo chủ ngài rằng ta không đủ sức đảm đương...
- Không phải thế, ý của Bảo chủ cần phải được việc, cho thêm một nhân thủ vẫn tốt hơn.
- Vậy phải.

– Có manh mối gì chưa?

– Xung quanh cả trăm dặm đã lục soát rồi, nhưng vẫn chẳng thấy dấu vết gì hết.

– Thế thì lạ rồi, tai mắt chúng ta chắc chắn không dám báo cáo sai sự thật...

– Tổng giám đi đường xa mệt nhọc, xin hãy vào trong động nghỉ ngơi, sau đó tính kế hoặc lại?

Tất cả bọn họ vào trong thạch động, bàn nói việc gì không biết được.

Đinh Hạo suy nghĩ lằng xằng, chẳng biết có nên hiện thân ra không? Bạch Nho mới vài ngày trước đây rượt kích Thọ Dao Phong lão ca ca tại Nghi Dương chút nữa cướp mất mạng già của lão, đêm nay hấn lại mò đến sơn phong này, chứng tỏ rằng họ lại có nhiệm vụ quan trọng phải làm đây, căn cứ võ công Bạch Nho mà nói thì phó tổng giám của hấn cũng chẳng phải nhân vật tầm thường, huy động hai cao thủ như thế thì biết ngay tình huống không đơn giản.

Cuối cùng hấn quyết định âm thầm theo dõi để xem đối phương làm trò quái quỷ gì.

Lúc bấy giờ trời đã sụp tối hấn, hấn tựa vào bóng tối của cây cối đá gạch lần lần bước gần thạch động hơn, bây giờ cách khoảng với thạch động độ chừng hai trượng, âm thanh nói chuyện trong thạch động nghe rõ mồn một không sai, giọng nói Bạch Nho vang lên:

– Theo ta thì phải đi sâu vào trong núi, mở rộng phạm vi lục soát.

Âm thanh của tên phó tổng giám nói:

– Ta cũng nghĩ như thế, nhưng hiện giờ phải chờ sự hồi báo của một tổ đệ tử trước đã...

– Thế nào?

– Cách đây không xa có một tuyệt cốc, là một địa điểm chưa lục soát, ba ngày trước ta có phái năm tên đệ tử có võ công khá cao dùng dây thừng buộc chặt thả xuống cốc...

– Người nói sao, đã đi bốn ngày rồi?

– Phải, dự tính tối nay họ không về, thì bản phó tổng giám sẽ đích thân vào cốc dò xem.

Đinh Hạo cả kinh, tuyệt cốc mà đối phương đã nói chắc là chỗ mình hái Cửu Linh Thảo cho Linh Khứu Mỗ Mỗ sẩy chân té xuống trước kia, nơi ấy ăn thông với ngọn núi Cô Độ chỗ sư phụ ẩn cư, sư phụ truyền sang cho mình tám thành nội lực, công lực tàn dư còn lại nếu gặp phải hạng võ công cao thì không đủ sức phòng thân đây là vấn đề rất nghiêm trọng...

Trong độn tiếp tục nói chuyện.

– Theo bản tọa phán đoán anh em đã phải đi bốn ngày chưa về e rằng hung nhiều lành ít.

– Thế thì đã chứng tỏ một sự kiện, người mà chúng ta muốn tìm nhiều năm nay ắt phải ẩn náu trong cốc này.

– Tốt lắm, ngày mai chúng ta cùng nhau vào cốc một chuyến.

Đinh Hạo hồi hộp vô cùng, chẳng lẽ người đối phương họ muốn tìm chính là sư phụ lão nhân gia sao?

Ngay lúc này, một tên hán tử áo đen loạng choạng chạy tới vừa đến cửa động “Bịch” một tiếng té quỵ xuống đất hơi thở hồng hộc, bên trong động tức thì có người gầm hét:

– Ai đó?

– Đệ... đệ tử Vương Trung.

– Bẩm thưa phó tổng giám, Vương Trung đã về...

– Chỉ một mình hử?

– Vâng, hình như bị thương?

Tất cả mọi người khấn trương đổ xô ra ngoài.

Tên võ sĩ thất kinh nói:

– Vương Trung chuyện gì thế?

Hán tử áo đen vùng vẫy đứng bật dậy, hơi thở hổ hển nói:

– Sự kiện... rất...

– Người bị thương?

– Không... đệ tử chỉ vì cố sức chạy nhanh...

– Những người kia đâu?

– Họ... đều chết cả.

– Nói sao, đều chết hết?

– Vâng

– Người ngồi xuống, đem sự tình đầu đuôi thuật lại ta nghe.

– Đa tạ phó tổng giám! Hắc nói xong uể oải vô lực ngồi bẹp xuống đất rồi cất tiếng nói:

– Chúng tôi được lệnh vào cốc do thám, sơn cốc ấy rất sâu thẳm, đây thường được thả xuống tận đáy cốc cách mặt đất còn khoảng ba trượng... sau khi đệ tử chúng con nhập cốc cứ thế lần lượt lục soát tới, cốc đạo hình như dài vô cùng vô tận, ngày hôm sau ra đến ngã hai đường sơn cốc ngay giữa có ngọn núi cô độc

chấn ngang...

Đinh Hạo hồn vía lên mây, lắng tai nghe ngóng tiếp:

Hán tử áo đen đó dừng lại một hồi rồi nói tiếp:

– Đệ tử chúng con đi đi dọc theo độc phong tiến tới phía trước, hai đường cốc lại hợp nhất thành một...

– Sau đó thế nào?

– Đi đến phía trước một bãi cát bao la...

– Đụng phải địch nhân?

– Không phải thế, hai huynh đệ đi trước chạy vào bãi cát, trong nháy mắt lún sâu xuống khỏi đầu người! Bạch Nho thất kinh kêu lên:

– A! Đó là Trầm Xa Chi Cốc, sau đó thế nào nữa?

Hình như hán tử áo đen vẫn chưa hết nỗi hoảng sợ nói:

– Tiến tới không được, bọn chúng đệ tử ba người đành lùi lại, trở về đến chân núi Cô Phong ấy trời đã sụp tối, bỗng có bóng người xuất hiện, hai huynh đệ kia bị hạ độc thủ, còn đệ tử đang lục soát sơn cốc nên may mắn được thoát nạn...

– Hình thù đối phương thế nào người có trông thấy chăng?

– Trời tối mờ thấy không rõ lắm.

– Có phù hợp với hình thù đã được gia phó tìm kiếm?

– Hình như đối phương thuộc hạng già lão.

– Thôi được, ngày mai bốn tọa cùng phó tọa đích thân vào cốc thám thính, người cứ đi nghỉ ngơi.

Đinh Hạo nhủ thầm: Thuộc hạng già lão thế thì chính sư phụ không sai rồi, hãy mừng lão nhân gia bình yên vô sự.

Toán thủ hạ ấy đỡ hán tử áo đen đi vào thạch động.

Bạch Nho hạ giọng nói với tên võ sĩ phó tổng giám:

– Nói như thế thì không phải hán rồi.

– Gã Hồ Phi đó giết người không mau lẹ thế đâu, theo thói quen của hán phải nghịch đùa đối phương cho đã...

– Người tức thời mới là tuấn kiệt, một người đang sống lưu vong thế này mà còn dám bày vẽ thói quen gì nữa...

– Ngày mai bọn ta đến xem thì biết ngay.

Đinh Hạo xúc động vô cùng, té ra đối phương cũng đang tìm kiếm Giang Hồ Ác Khách cùng một mục đích với mình, được hai bên ấn chứng thế thì Giang Hồ

Ác Khách ra vào trong núi này không nghỉ nữa, nhưng Vọng Nguyệt Bảo xuất động cao thủ đặc cấp thế này sẵn bắt Giang Hồ Ác Khách có mục đích gì chẳng?

Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa xoay người đi vào động.

Đinh Hạo suy nghĩ băng khuâng chẳng biết nên làm sao bây giờ?

Nếu xuất hiện ngay bây giờ diệt trừ đối phương sư phụ sẽ không bị quấy rối, có thể nói là lý tưởng nhất.

Nhưng đối phương chẳng phải nhân vật tầm thường, nếu buông tha ra khỏi đây thì Vọng Nguyệt Bảo ắt phải toàn lực đổ dồn đến đây, lúc đó hậu quả càng khó lường được.

Bây giờ Bạch Nho và tên võ sĩ phó tọa đang định đích thân vào cốc không mang theo tùy tùng, thì mình cứ vào cốc đối phó với chúng như vậy gọn gàng hơn, số thủ hạ còn lại sẽ ở đây chờ đợi, xong việc ra quay trở về đây giải quyết chúng nó dễ như chơi.

Nếu mình đi suốt đêm nay, trưa mai có thể gặp được sư phụ, còn đối phương có đi nhanh lắm cũng phải chiều mai mới đến được, thế thì mình có thể ung dung đối phó với chúng.

Hắn quyết định như thế, bèn phóng mình chạy xuống núi, nhắm hướng tuyệt cốc mà mình hái thuốc bị xảy chân té xuống chạy tới, lần đó mình phải đi hai ngày rồi mới đến bờ sơn cốc, mà bây giờ chỉ cần nửa đêm công phu thì lên đến sơn đỉnh thế thì chênh lệch quá thể.

Sáng hôm sau hắn nghỉ ngơi giây lát, dùng chút lương khô đã chuẩn bị sẵn, uống một ít nước suối, sau đó tiếp tục vận hết tốc lực chạy như bay, khiến người trông thấy phải kinh sợ, may là ở sơn cốc hoang vắng, nếu không sẽ làm kinh động người đời chẳng sai.

Gần đến giữa trưa hai đường cốc của Cô Phong đã hiện ra trước mắt, nội tâm hắn xúc động vô cùng, cách biệt sư phụ cả năm trời, bây giờ lại sắp gặp nhau.

Hắn nhận định địa thế, lấy Lôi Công Truy ra, vận khởi công lực, thân truy lập tức trở thành trắng như ngọc bích.

Sau đó hắn phi thân hạ xuống, khoảng chừng bảy tám trượng thân hình xoay vòng như chim đại bàng, lúc gần sát vách cốc thừa thế đâm Lôi Công Truy vào vách núi, giữ vững thân người nghỉ trong giây lát lại rút truy thủ ra, lại hạ xuống tiếp, cứ thế thi triển độ khoảng một tiếng đồng hồ hơn đã xuống tới đáy cốc.

Hơi thở của hắn vẫn đều đều như chẳng hề làm việc gì nặng nhọc, bèn hấp tấp chạy về ngọn núi Cô Phong đó.

Vừa bước chân đến sơn cốc, bỗng thấy một bóng người thấp thoáng, nhảy ra từ phía sau một tảng đá to lớn. Đinh Hạo nhanh như điện xẹt thụt lùi ẩn vào sau tảng đá to gần đó, trở mắt nhìn kỹ, thì ra là một thiếu phụ trung niên xinh đẹp, trên

mái tóc có cài một đoá hoa sơn trà.

Hắn rung mình bắn người lên, trong cốc làm gì lại có đàn bà con gái thế này. Trông tướng đi đứng của nữ nhân này biết ngay không phải hạng người tốt lành gì.

Chẳng lẽ sư phụ lão nhân gia... Không! Sư phụ không phải hạng người thế này, vả lại tuổi tác đã lớn nhưng thiếu phụ yêu kiều này sao lại xuất hiện trong tuyệt cốc thiên nhiên như thế?

Thật là sự kiện không thể tưởng tượng được?

Thiếu phụ ấy ngồi trên một tảng đá, sửa dáng làm điệu một lúc chỉ trong giây lát, thiếu phụ cất tiếng kêu lên:

– Lão bất tử, người nhanh chút có được chăng?

Xa xa một âm thanh già lão vang lại:

– Đến ngay, đến ngay.

Âm thanh này lọt vào tai Đinh Hạo, lòng hắn xúc động chẳng ít.

Một ông lão râu tóc hoa râm mặc chiếc áo lam loạng choạng chạy tới trong tay xách một con thỏ rừng và một con gà núi.

Đinh Hạo chẳng thể tưởng tượng được đây là sự thật, toàn thân run lấy bầy.

Ông lão bước tới trước mặt người phụ nữ ngập ngừng nói:

– Tiểu nương tử, chỉ được có bấy nhiêu đây thôi.

Người phụ nữ trợn mắt lạnh lùng tăng hắng nói:

– Chỉ được có hai con này chăng?

– Phải...

– Lão bất tử, nếu người muốn sống thêm vài ngày nữa thì làm việc phải cố gắng hơn lên chứ.

– Tiểu nương tử, sơn cốc này không ăn thông ra ngoài, nên rất ít thú rừng...

– Phí lời vô ích, rõ ràng người làm biếng.

– Tiểu lão nhi chẳng dám! Đinh Hạo chẳng còn chịu đựng được nữa, phi thân phát phơ đến trước mặt.

– Ai đó?

Phu nhân đó liền hét một tiếng, đứng bật dậy một cách nhanh tốc. Ông lão thoáng nhìn thấy Đinh Hạo đôi mắt hiện lộ lạ thường, thân mình cũng bắt đầu phát run.

Cặp mắt phụ nhân vốn óng ánh khiếp sợ, đến khi nhìn rõ trước mắt là một thư sinh áo lam mặt đẹp như ngọc thạch, tức thì ngạc nhiên đứng sững, trố mắt nhìn chòng chọc vào mặt Đinh Hạo.

Đinh Hạo cúi rạp mình quỳ xuống, xúc động mãi liệt nói:

– Sư phụ!

Hàm râu ông lão cử động, quá cảm kích lão buột miệng nói:

– Đồ nhi, cuối cùng con đã về đây.

Phụ nhân buông giọng cười khúc khích lả lơi nói:

– Lão bất tử, sao người lại có tên đồ đệ đẹp trai như thế.

Miệng y vừa nói, cặp mắt y thì chăm nhìn vào người Đinh Hạo, thèm khát đến nỗi gần như muốn nuốt chửng hấn không bằng, trông đôi mắt thoáng hiện ra tình ý lả lơi phóng dăng.

Đinh Hạo đứng thẳng người lên, lạnh lùng nói:

– Sư phụ, y là ai vậy?

Ông lão phá ra tràng cười như điên cuồng nói:

– Con về đây thật là đúng lúc, mấy khúc xương gỏi này không đến nỗi hỏng mất, y tên là Độc Phong Hậu...

Đinh Hạo lướt mắt nhìn mục phụ nhân một cái lạnh lùng nói:

– Độc Phong Hậu.

Độc Phong Hậu cười phóng dăng nói:

– Tiểu huynh đệ, người thật đáng thương, càng trông càng thấy đáng yêu hơn.

Đinh Hạo lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

– Sư phụ, y làm thế nào lại đến đây được?

Ông lão cảm phần nói:

– Hải nhi, ta vì chờ đợi con, đã chịu đựng sự hành hạ nửa năm trời của chúng nó.

– Chúng nó... chẳng lẽ còn ai nữa?

– Giang Hồ Ác Khách dẫn y đến đây, tổ chim Bù Cắc đã bị Tu Hú chiếm lấy.

Đinh Hạo trợn to cặp mắt, cảm phần nói:

– Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi, đồ nhi đang cần tìm hấn, phen này con về núi cũng chính vì tìm kiếm hấn vậy.

– Thế thì may thật.

– Tên ma đầu đó đâu rồi?

– Ở thạch động trên sơn đỉnh.

Sắc mặt Độc Phong Hậu biến đổi lia lịa, cuối cùng vẫn nhờ nhờ nói:

– Tiểu huynh đệ, người tìm Giang Hồ Ác Khách Hồ Phi có việc chi chẳng?

– Lấy mạng của hấn.

– Chao ôi! Dữ thế, sư phụ... người chưa phải là đối thủ của hấn, người có khá hơn chăng?

– Chuyện đó không liên can đến mi.

Độc Phong Hậu uốn éo thân hình mềm mại, phong tình lả lơi nói:

– Tiểu huynh đệ, ta bị hấn bắt ép đến đây, hấn và ta chẳng phải vợ chồng, chính hấn lại là kẻ thù giết chồng của ta, nếu giết hấn ta có thể tiếp sức với người...

Đinh Hạo giọng nói lạnh lùng như băng tuyết:

– Khởi cần, tại hạ dư sức giết hấn.

– Chao ôi! Đừng nói ngạo nghễ thế này chắc người chẳng khá hơn sư phụ người chứ?

– Điều này người khởi phải lo.

Tiểu huynh đệ, đây không phải là việc đùa giỡn được nhé.

– Hứ!

– Chỉ cần người đồng ý một việc với ta, thì ta sẽ giúp người giết hấn.

– Việc gì?

Độc Phong Hậu dùng tay xoa nhẹ lên bộ ngực mềm mại, giọng nói lả lơi dịu dàng:

– Tiểu huynh đệ, đồng ý với ta ở lại sơn cốc này, xây tổ uyên ương. Đinh Hạo cảm phần nói:

– Đồ vô sỉ!

Độc Phong Hậu không giận mà còn cười oang oang nói:

Tiểu huynh đệ, bây giờ miệng mồm nói tài lắm, đến tối nay... hí hí... bảo đảm người như đăng vân lên tiên.

Đôi mày kiếm Đinh Hạo nhướng cao nói:

– Mi dám nói những lời bẩn thỉu như thế lần nữa, ta bỏ vào đầu mi lập tức.

Má phấn Độc Phong Hậu buông trầm xuống nói:

– Người muốn thử tài xem sao?

– Chẳng phải thử làm gì, bảo mi chết thì mi không thể nào sống được.

– Người có biết trời cao thế nào chăng? Đất dày bao nhiêu không? Y vừa nói vừa liếc mắt nhìn ông lão nói:

– Lão bất tử, ta chẳng biết người dạy thế nào ra một đồ đệ như thế?

Đinh Hạo từ từ rút kiếm ra nói:

– Nhục mạ sư phụ ta, đáng chết vậy.

Độc Phong Hậu bữu môi nói:

– Tuy người muốn chết, người nếu giết chết người thì ta lại đau lòng.

Đinh Hạo chăm chú nhìn ông lão nói:

– Sư phụ giết được chăng?

Ông lão gật đầu nói:

– Đúng ra phải giết từ lâu rồi.

o O o